Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 07 август 2014 22:02

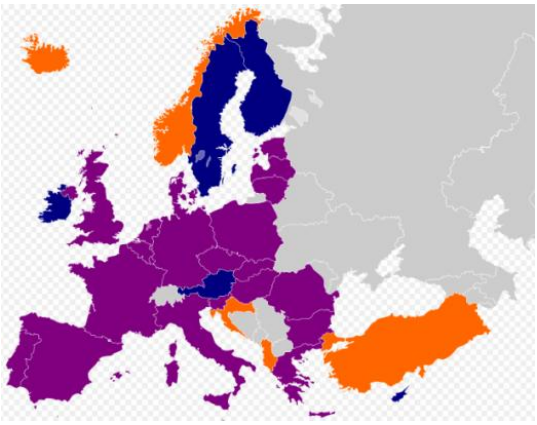

Најчешће и најдубље питање које постављају српски интелектуалци и јавност гласи: зашто Срби толико страдају? Одговор који најчешће дају јесте: због геостратешке позиције. Суштински, то је тачно. Срби страдају јер се налазе између католичког чекића и муслиманског наковња. Историјски пример?

У XIV и XV веку Србија се налазила између католичког чекића Угарске и муслиманског наковња Турске. Једном од владара те епохе – деспоту Стефану Лазаревићу – није преостало ништа друго него да буде вазал и Угарске и Турске. То балансирање ипак није могло да спаси Србију. Коначно је освојена средином XV века. Савремени примери?

1. Палестина

Колико се Срби налазе између чекића и наковња сведочи и њихова дилема у погледу палестинско-јеврејског сукоба.

Антипалестинска осећања могу се лако разумети. Палестинци су махом муслимани, а антимуслиманска осећања код Срба су јака. Срби су више векова живели под муслиманском влашћу. Посебно су у историјском сећању остали напади Турака на Србе у XIV, XV и XVI веку. Бој на Косову је симбол те епске борбе. Али није једини. Антимуслиманску свест потхрањује и народна књижевност (Марко Краљевић итд.). У историјску свест још су јаче утиснути ослободилачки ратови које су Срби водили против Турака у XIX и XX веку: почев од Првог српског устанка (1804-1813) до Првог Балканског рата (1912-1913). У историјском памћењу Срба још су јаче утиснути сукоби са муслиманима у XX веку: у Првом светском рату (1914-1918), у Другом светском рату (1941-1945), у Отаџбинско-ослободилачком рату за стварање Републике Српске

(1992-1995) и у рату за одбрану Косова и Метохије (1999). Ergo, антимуслиманска осећања су јака и разумљива. Ране су још свеже.

Пројеврејска осећања су такође разумљива. Срби су хришћани, а у Светом писму Старога завета Јевреји су описани као Божји изабрани народ. И Исус и Његови апостоли су Јевреји. Осим тога, лако је солидарисати се са Јеврејима када се зна да су они, као и Срби, током свог постојања често доживљавали погроме. Погроме над њима чинили су Вавилонци и Римљани у Старом веку, Европљани, поготово Шпанци, у Средњем веку, и нацисти у Другом светском рату. И Срби су често доживали геноцид, па је осећање солидарности лако пробудити.

Пројеврејску позицију могу да налажу и државни интереси Србије. Наиме, Израел је мала али високоразвијена држава, па се чини разумним да Србија с њом има добре односе. Ergo, чини се да историјски сентимент и државни интереси налажу Србима да у палестинско-јеврејском сукобу стану на страну Јевреја. Али, ако се не равнамо по осећањима и интересима него „по правди Бога истинога”, чини се да Израел већ више од пола века спроводи тиху асимилаторску и геноцидну политику. Али прави злочници не седе у Јерусалиму него у Вашингтону. Јер јеврејска опресивна политика не би била могућа без подршке САД. Јерусалимски терористи су само експозитура вашингтонских. Србија се налази између чекића вашингтонских капиталиста и наковња муслиманских џихадиста. Избор је између два зла. Питање је само: које је мање?

2. Магреб и Блиски исток

Лако је и оправдано сврстати се против муслиманских терориста. Многи од њих су учествовали у борбама против војника Републике Српске. Али тог терора не би било – или га не би било толико – да га не храни вашингтонски терор. Пример?

У муслиманским земљама Африке и Блиског истока постоје многобројне муслиманске терористичке организације. Иако их је и оправдано осудити. Али оне не би биле толико милитантне да их не подгревају ратнохушкачке политике Вашингтона и Брисела. САД и њени вазали брутално су напали Либију, Египат, Сиријa и Ирак. Док су у њима владали Моамер ел Гадафи, Хосни Мубарак, Хафез ел Асад и Садам Хусеин, владали су ред и мир. Постојала је национална и верска равноправност, и социјална [illegible]. Сада су их САД „ослободиле” у њима нема ништа од свега тога. Једино што у њима сада постоји јесте потпуна анархија. Ма колико исламски терористи у свим земљама заслужују осуду, они су ипак само продукт правих улицканих терориста који седе у вашингтонским и бриселским кабинетима, и проповедају „људска права”. У том лицемерству правазилазе и Орвелова предвиђања. Србија се налази између чекића бездушних вашингтонских империјалиста и разузданих муслиманских терориста. Избор је између два зла. Питање је само: које је мање?

3. Украјина

У Украјини се води рат између Украјинаца и Руса. То је у суштини међуправославни грађански рат: ратују верници који признају Украјинску православну цркву против

верника који признају Руску православну цркву. Међуцрквени конфликт се задржавао на црквеном – дакле – протоколарном нивоу све док политичку власт у Кијеву нису пучем задобиле вашингтонско-бриселске марионете. За Вашингтон и Брисел нема веће среће од оне да се православни међусобно боре. То су и постигли хушкајући украјинску хунту на рат против проруских симпатизера.

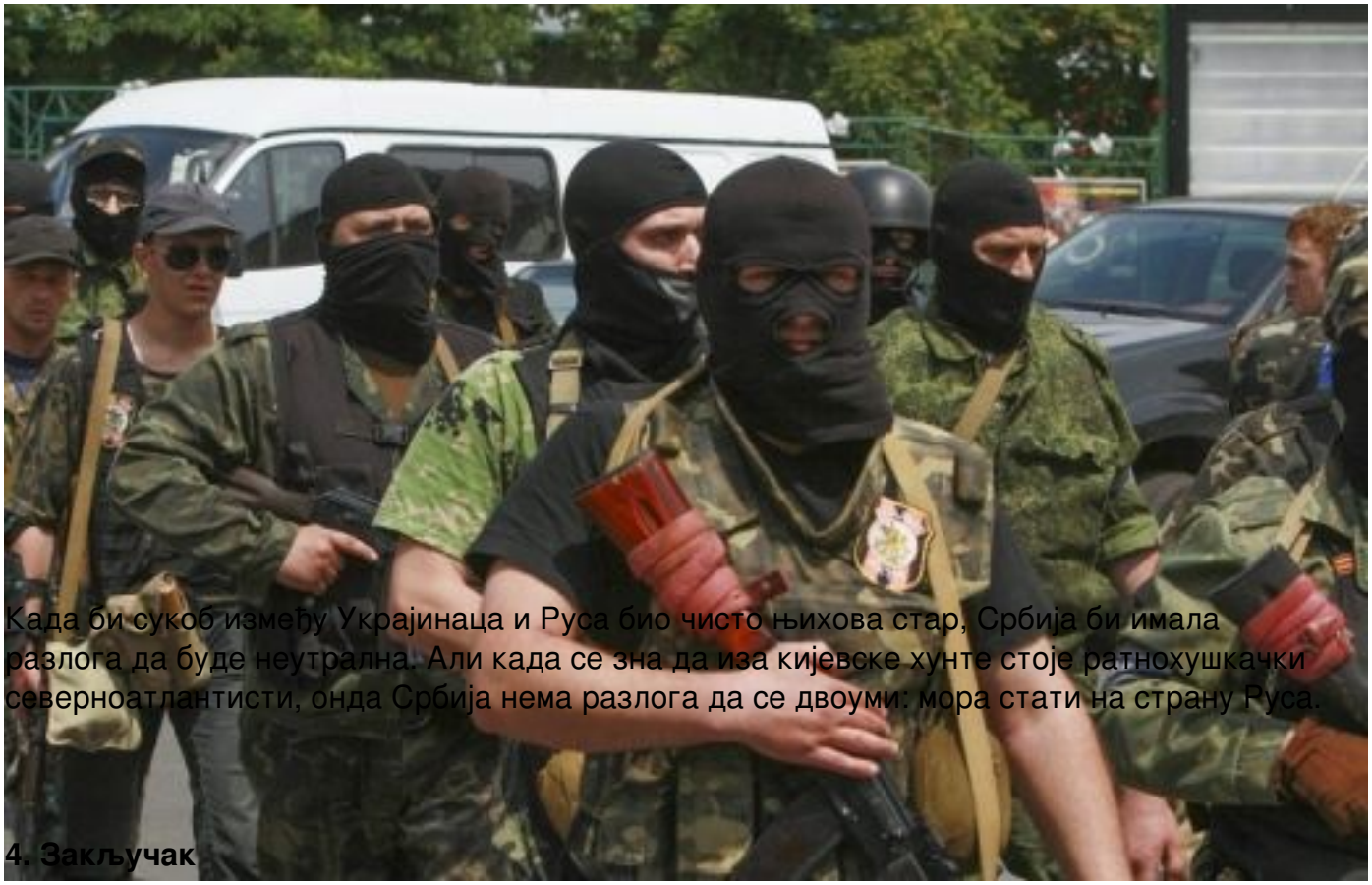

Када би сукоб између Украјинаца и Руса био чисто њихова стар, Србија би имала разлога да буде неутрална. Али када се зна да иза кијевске хунте стоје ратнохушкачки северноатлантисти, онда Србија нема разлога да се двоуми: мора стати на страну Руса.

4. Закључак

Срби страдају јер се налазе усред „сукоба цивилизација” („clash of civilization”). Пророк Јован тај велики сукоб назива „Армагедон” (Откривење 16,16). Без обзира да ли сукоб називали политиколошким или поетским изразима, он је реалан. Србија је нападнута од западне цивилизација са севера и запада, а од муслиманске цивилизације са југа и истока.

Пише: Владислав Ђорђевић
четвртак, 07 август 2014 22:02